

Az ige kincs

Időpont: Ó év estéje; 1954. december 31.

Alapige: Ámos 8:11-12.

Ímé, napok jönnek, azt mondja az Úr Isten, és éhséget bocsátok e földre; nem kenyér után való éhséget, sem víz után való szomjúságot, hanem az Úr beszédének hallgatása után. És vándorolni fognak tengertől tengerig és északtól fogva napkeletig. Futkosnak, hogy keressék az Úrnak beszédét, de nem találják meg.

A mai este, ó év estéje, a végről beszél. Ámos próféta is könyve 8. fejezetében a végre figyelmeztet. Míg azonban ó év estéje csak általában emlékeztet arra, hogy mindennek vége van egyszer, Ámos figyelmeztetése személyessé teszi kortársai számára ezt a kérdést, mikor így tolmácsolja Isten üzenetét: „Eljött vége az én népemnek, nem bocsátok meg neki többé!” /2. v./ Minden vég ítélet, előfutárja annak a nagy ítéletnek, annak a végső végnek, mely után nincs többé új esztendő, mely után új nemzedék nem kezdhet új életet, amelyen végleg lezárja Isten e világ s benne minden ember életének mérlegét. Használjuk fel az esztendő végén a felolvasott ígét arra, hogy erre a végső végre, erre a nagy ítéletre, erre az utolsó megmérésre felkészüljünk! Az ige elgondolkoztató szempontokra figyelmeztet.

1. Felhívja figyelmünket arra, hogy mit kell különösen megköszönnünk.

Az esztendő határvövényénél visszanéző, emlékező ember érzi, hogy sok minden van, amit meg kell köszönnie, mielőtt átlép az új évbe. Meg kell köszönnünk azt, hogy egyáltalában élünk, mert hiszen ha panaszkodunk is sokat az életre, azért mégis csak ragaszkodunk hozzá. Meg kell köszönnünk az egészséget, hiszen sok ember ezt tartja legdrágább kincsének, s ha mi nem is tartjuk a legfőbb dolognak, mégis kincsnek tartjuk. Meg kell köszönnünk azt, hogy egész éven át megvolt a mindennapi kenyérünk. Ha nem is volt meg mindig minden, amire vágyakoztunk, mindig volt annyi és az, amennyire és amire szükségünk volt. Meg kell köszönnünk azt, hogy ezért a kenyérért dolgozhattunk, hogy volt munkánk, s a munkanélküliség réme elkerülte házunkat. Meg kell köszönnünk, hogy megmaradt a béke a világban és így hazánkban is, s háborúskodás helyett alkotó munkát végezhattünk. Meg kell köszönnünk a családi kört, melyben élhettünk, s mely puha fészket nyújtott nekünk.

Aki pedig úgy érzi, hogy neki mindez nem jutott osztályrészül, az mindenekelőtt vizsgálja meg magát, hogy nem csupán követelődő igényessége miatt van-e ez az érzése, azután pedig keresse meg a bánat és a nyomorúság áldásait. Erre is áll: Aki keres, talál, s így

megtanulja majd a könnyekért, a nyomorúságokért is áldani azt az Istent, aki mindenben és mindennel csak áldani akar minket.

A mai ige azonban nem ezeket köszönteti meg velünk, hanem az Úr beszédét, az igét. Ezt kell különösen megköszönnünk, mert az ige kincs.

Hogy milyen nagy kincs, az mutatja, hogy áldásai között ezt veszi el utoljára a bűnöstől Isten. Nem hagyja a bűnöst büntetés nélkül. Ott veri meg, ahol érzékenyen fáj. Elveszi örömeit, nyomorúsággal sújtja, de az igét nem veszi el tőle. Szól hozzá, hívja megtérésre, csalogatja a bűnbocsánat ígéjével. Mikor azonban szava pusztában elhangzó szó lesz, melyre nem jön visszhang, akkor elhallgat Isten, elveszi a bűnöstől az igét.

Hogy milyen nagy kincs az ige, mutatja az is, hogy mi következik akkor az életünkben, amikor elvételük tőlünk. Ezt mondja az Úr: „Ímé, napok jönnek és éhséget bocsátok e földre; nem kenyér után való éhséget, sem víz után való szomjúságot, hanem az Úr beszédének hallgatása után. És vándorolni fognak tengertől tengerig és északról fogva napkeletig. Futkosnak, hogy keressék az Úrnak beszédét, de nem találják meg.” Mikor elhallgat Isten, megnémul a prófécia, s megszűnik a felső vezetés, a magára maradt emberen kétségbeesés vesz erőt. Alapigénk rendkívül szemléletesen rajzolja ezt a kétségbeesést. Olyan lesz az ember, mint a pusztai vándor, kinek elfogyott a kenyere s a vize. Előbb tűr, azután keres, majd eszeveszetten futkos, végül tántorogva kóborog, míg végül összerogy, s a halál prédája lesz. Akik eddig semmibe vették az Úr beszédét, kimosolyogták a templomba járókat és bibliaolvasókat, most az életéért harcoló ember kétségbeesésével keresik az Isten ígét, de nem találják meg.

A kétségbeesés után azután jön a halál. Saul király esete mutatja ezt nagyon világosan. Mikor sorozatosan semmibe vette az Úr beszédét, elhallgatott Isten. Mikor azután bajba került, kereste a prófétai szót, de nem találta, javasasszonyokhoz menekül, de ott sem talál békességet, végül öngyilkos lesz és kardjába dől.

Köszönd meg hát Istennek, hogy ebben a múltó esztendőben mienk volt az ige, hogy szólt hozzánk az Úr, hogy van templomunk, az nyitva van, zenghet benne az ének, szárnyalhat az imádság, szólhat a prédikáció, hogy megkeresztelhetjük gyermekeinket, vár az oltárnál a bűnbocsánat szentsége..., hogy van bibliánk, hogy olvashatjuk azt, s mindez a miénk volt ebben az esztendőben, egy oly társadalmi berendezkedésben, mely nem tekinti az állam pillérének a vallást. Úgy-e szükségünk van erre a figyelmeztetésre, különben elfelejtjenék megköszönni.

2. Az ige felhívja a figyelmünket arra is, hogy mit kell különösen megbánnunk.

Van sok minden, amit meg kell bánnunk, amiről egy év távlatában már világosan látjuk, hogy rosszul csináltuk. Van sok minden, amiért bocsánatot kell kérnünk embertől is, Istentől is. Van sok minden, amit szeretnénk, ha nem történt volna meg ebben az évben, amit Krisztus bűnbocsátó vére alá kell vinnünk azzal a könyörgéssel, hogy törölje ki azokat ennek az évnek évkönyvéből. Van azonban valami, amit különösen meg kell bánnunk, s amiért különösen bocsánatot kell kérnünk, ez pedig az, amit az ige ellen elkövettünk. Ha ugyanis az ige nagy kincs, akkor az ige ellen elkövetett bűn is nagy bűn. Ha Isten nem engedi meg az ige megvetését, s a meg nem becsült ígét elveszi az embertől, akkor Isten személyes sértésnek tekinti az ige ellen elkövetett bűnt.

Lássuk meg, mi mindent vétkeztünk mi ebben az esztendőben is az ige ellen! Gondoljunk az elmulasztott alkalmakra! Ne arra gondolj, hogy hányszor voltál ebben az esztendőben templomban, hogy az Úr beszédét halljad, hanem arra, hogy hányszor lehattél volna, mégsem jöttél. Milyen üres kifogássá zsugorodik össze így visszafelé nézve minden mi kifogásunk! Nem igaz, hogy nem értünk rá, az az igaz, hogy más fontosabbnak tartottunk, mint az Úr beszédét! Otthoni bibliaolvasásunkat is hányszor elhagytuk, s hányszor végeztünk igazán csak úgy kutyafuttában, hogy megnyugtassuk magunkat: ezt is elvégeztük!

Gondoljunk azokra az igével való találkozásainkra, amelyekből semmi áldást sem kaptunk! Bizony van ezen a téren nekünk papoknak is sok megbánni valónk, de bizony van az igehallgatónak is. Mennyi áldás ment veszendőbe azáltal, hogy figyelmetlenek voltunk! Azaz figyelmesek voltunk mi, de nem arra, amit az Úr mondott, hanem arra, amit az ige ellensége, az ördög súgott a fülünkbe. Mennyi áldás ment veszendőbe azzal is, hogy helytelenül viszonyultunk az igéhez! Felülről kezeltük, bíráltuk ahelyett, hogy a lábaihoz telepedtünk volna és engedték volna, hogy az bíráljon minket. Mennyi áldás ment kárba az engedetlenségünk miatt! Minden valóra nem váltott ige olyan, mint a megrothadt mag a barázdában. És mennyit vétkeztünk az ige ellen azzal, hogy hamisan használtuk. Varázsszernek használtuk, vagy a bűneinket akartuk vele igazolni. Bizony mi is megérdemelnénk, hogy elvegye tőlünk az Úr és ne szóljon többé hozzánk.

Nincs sem ige hirdető, sem ige hallgató, akinek ne lenne ezen a ponton sok megbánni valója.

3. Felhívja az ige figyelmünket arra is, hogy miben lehet különösen reménykednünk.

Az ige szerint, amikor elvétetik az ige, akkor már nincs többé bűnbocsánat, lejárt a kegyelmi idő. Ebből következik, hogy amíg szól az ige, addig van bűnbocsánat és még tart a kegyelmi idő. Ebben az évben is szól az Úr, ma is szól. Ebben lehet tehát különösen reménykednünk.

Nem hagyott még sorsunkra. Belebeszél a világtörténelembe, eligazít nehézségeink között. Még kegyelmi időben élünk.

A kegyelmi idő azonban múlik. Nem egyszerre szűnik meg, mint ahogy kiszámítható az a pillanat, mikor az 1954. évszám átugrik az 1955-re. Lassan tűnik el, mint a nap az égről alkonyat idején. Ezért kell kihasználni az időt, amíg nappal vagyunk. Ámos korában sem mutatta semmi a prófécia figyelmeztetésén kívül, hogy eljött a vég. Inkább az volt a szemlélő benyomása, hogy tavaszi fellendülés ideje köszönt rá a népre. Az üzlet virágzott, az árak jól állottak, a politika tetterős király kezében volt. Mégis Ámosnak lett igaza.

Mindig így volt ez. Így volt az özönvíz idejében. Az emberek ettek, ittak, házasodtak, férjhez mentek s a végről beszélő Nóét kinevették ... és elvesztek. /Lukács 17:27./ Így volt Sodomában is. Az emberek ettek, ittak, vettek, adtak, ültettek, építettek. Senki sem hitte el Lótnak, hogy lejárt a kegyelmi idő ... és mind elvesztek. /Lukács 17:28-29./ Így volt Belszár királynál. Tivornyázva éltették az életet, egyszerre megszólalt az ige, s még azon az éjjel megöleték a király. /Dán. 5:30./ Heródes még királyi pompában díszleg Jeruzsálemben, mikor eléje viszik kihallgatásra Jézust, de Jézus már nem felel neki. Elvételét tőle az ige, lejárt a kegyelmi idő, csak az ítélet végrehajtása nem történt még meg. Heródes nem is sejtí, hogy már a siralomházban van. /Luk. 23:9./

Abban lehet tehát különösképpen reménykednünk, hogy még szól az Úr, tehát még tart a kegyelmi idő, s ennek kihasználására szólít fel az Úr figyelmeztető szava. Búcsúzzunk tehát az ó esztendőőtől s köszöntsük az újat ezzel a régi szép énekkel: „Igéd szívünk erőssége, Egyházadat igéd védje; Ez egy kincset hagyd meg nekünk, Mi akkor mást nem keresünk, Igédben élünk és halunk, Míg hozzád mennybe juthatunk; Panasz, sírás ott nem lesz már, Ránk ott örök boldogság vár.” /255:8-9.*/ Ámen.

* (A Keresztyén Énekeskönyv eredetileg 9 versszakos éneke az Evangélikus Énekeskönyvben csak 6 verssel szerepel. A prédikáció végén idézett két versszak – részben változtatásokkal – az EÉ 259,5–6-ban található.)